

BUĎME SVORNÍ.

STAŇKOVSKO

Krajinský týdeník.

List Národního souručenství.

Předplatné: ročně poštou K 29,-, půlletně poštou K 14.50.
Inserce levná, platí se napřed. - Kdo si ponechá dvě čísla,
stává se odběratelem. - Rukopisy se nevracejí. - Telefon č. 1.

Vychází každou sobotu.

Redakce a administrace ve Staňkově. - Pošt. spoř. 210.627.
Novinová sazba povolena ředitel. pošt a telegrafů v Praze,
č. 131.619-IIIa 1937. - Dohledací poštovní úřad Staňkov

Majitelka a vydavatelka Marie Závorková. Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Osud Polska.

Události minulého týdne představují v pravém slova smyslu mezinárodně-politické zemětřesení. Kdo by byl prospal těch několik dní mezi 21. a 24. srpnem, nebyl by poznal svůj svět. Proto také není divu, že t. zv. velký tisk anglický a francouzský — o Polácích ani nemluve — nechtěl prostě vzít na vědomost, co viděl vlastníma očima a slyšel vlastníma ušima, dokud samotná litera smlouvy neobjevila se před ním v ohnivých písmenách jako mene tek. Státnictví nového Německa oslavilo dílem, zakončeným v Moskvě říšským ministrem zahraničním šl. Ribbentropem, dosud největší svůj triumf. S důkladností a zároveň rychlostí naprosto bezpříkladnou vyřízen byl jeden z nejobtížnějších problémů současné doby, vyrovnání zájmů dvou největších kontinentálních velmocí, velkého Německa a Sovětského Ruska. Došlo k výsledkům od přátel i nepřátel neočekávaným: Sovětská Unie nejen, že definitivně odmítla přistoupit k Německu nepřátelské kombinaci, zamýšlené diplomacií britsko-francouzskou, nýbrž vstoupila v důvěryplný, trvalý svazek, opřený hospodářsky i politicky, s Němci.

I kdyby bylo zůstalo jen při začátku: odmítnutí ruské pomoci obkličovacímu úsilí Západních mocností a Polska, bylo by to bývalo událostí měnící podstatně mocenskou rovnováhu a vyhlídky hroživého válečného ovzduší současné Evropy. To co se skutečně stalo, přesahuje však daleko všechny běžné téma mezinárodních diskusí. Znamená to vývoj přímo epochální, návazání zpět na minulost přímo staletou, těsných styků rusko-německých, na tradici, která byla osudně přerušena již pádem Bismarkovým a nastoupením osobního režimu císaře Viléma II. v Říši. Známá historická chyba Caprioviho byla napravena. Jaké důsledky přináší obnovení těch základních poměrů kontinentálních udávaných právě spoluprací německo-ruskou? V první řadě nutno při tom mysliti na aktuální krizi způsobenou neblahou politikou Polska, jež opustilo lehkomyslně počátkem tohoto roku předešlou linii dobrého sousedského poměru k Říši. Z dnešní perspektivy jeví se to téměř nepochopitelným, jak mohl polský státník s pověstí diplomata neobyčejně obratného, ministr Beck, provést takový přemet, jakým se jeví přesedlání z Berlína na Londýn. Vůdce a říšský kancléř učinil Polsku opravdu velkomyslnou, ba přímo obětavou nabídku, přivést po 5 letech prozatímní dohody z roku 1934 vzá-

jemný poměr k definitivnímu závěru po každé stránce. Polsko mělo svolit jen k samozřejmému návratu výhradně německého města Gdanska do svazku Říše a umožnit praktickým, technickým opatřením přímý styk východních, od trupu Říše oddělených území, s ostatním Německem. Kdyby se byla takováto nabídka objevila v době, kdy na Západě se ještě dovedlo hleděti na věci s jasnými očima, byl by to každý nazval po zásluze zvláště velkolepým mírovým činem. V atmosféře nenávisti národní a hlavně ideologické, zvrátila se však v pojetí Západních mocností nabídka Vůdce v pravý opak, a Polsko se povzbudilo zvláštní „zárukou nezávislosti“ k brisnímu odmítnutí jakéhokoliv jednání o úpravu hranice s Německem. Bylo to věru hříšné svedení národa, celou svou povahou lehce vznětlivého, který od té doby, jakoby ztratil všechnu rozvahu a všechnu schopnost posouditi rozměry věci, začal blouznit o válce s Němci a o neomezených výbojích na Baltu a v sousedních územích, jak na západě tak na východě.

Z tohoto velíkášského a opovážlivého snu dochází nyní ke krutému probuzení. To co se stalo právě v Moskvě, není nic jiného, než splnění historické hrozby, visící jako Damoklov meč odedávna nad hlavou obnoveného Polska: dohání ke spojení obou velkých sousedů po stranách jeho hranic, ku spojení, které musí lehkomyslný a jakoby všemi dobrými genii opuštěný polský stát rozdrtit. Polské provokace dosáhly v posledních dnech kraj-

Jan.:

Strýc Eustach.

Máme strýce.

Nu co, řeknete, v některých rodinách strýci jsou, v jiných nejsou, nač tím kazit papír. Kdybyste znali strýce Eustacha, nemluvili byste tak.

U nás v rodině si ho vážíme — neboť strýc Eustach je dobrák od kosti. Je s ním však potíž.

Potkáte-li k večeru staršího muže, pečlivě vyholeného, s jednoduchým tvrdým límcem, vpředu hluboce vyříznutým pro mohutný ohryzek, s dlouhými vlasy a černým sombrerem, je to určitě strýc Eustach. Má asketicky vyhublou tvář a nosí klobouk, pod jehož střechou by se pohodlně vešla čtyřlenná rodina. Chodí interesantně zachmuřen a neustále si propěvuje operní arie. A jde do Národního divadla.

Okénko do minulosti...

Před 110 lety vypravil se křenovský občan, svobodný mládenec, 50letý Fr. Lang pěšky z Křenov do Říma. Cesta trvala mu skoro celý rok. V Římě se zdržel sedm dní, aby si mohl všechny tamní chrámy prohlédnout. Katedrálu sv. Petra měřil na kroky; napočítal jich na 300. Fr. Lang zemřel v Křenovech v roce 1844.

ni míry. Místní Němci jsou doslovně masakrováni a dochází i k ostřelování dopravních letadel a k přepadávání pohraničních území. — My, Češi dovedeme si nejlépe představit ráz takového polského zuření, neboť jsme to sami zažili na vlastním těle v době nedávné, při zabírání území těšínského a naší krajané, kteří se octli pod polskou hrůzovládou, zažívají to i v těchto dnech. Ale míra je dovršena a osud Polska, který dal v historii již tolikrát strašlivé výstrahy, se naplní. KTO.

Zítra první mistrovský zápas S. K. Staňkova ve III. třídě.

Hned v prvním mistr. zápase ve vyšší třídě narazí mužstvo S. K. Staňkova na favorita soutěže Slavoj Štěnovice, trenovaného internacionálem Jardou Červeným z A. C. Sparty. — Bude to nejtěžší zápas sezony hraný na staňkovském hřišti. Domácí team učiní vše, co bude v jeho silách, aby zvítězil.

Tam bude stát na galerii, znechuceně bude zdvihat k očím polní kukátko a bude se tvářit nesmírně opovržlivě právě, kdy vy budete nadšeně tleskat. Nepodářili se vám včas vyklouznout do chodby, zahrne vás strýc Eustach zdrcující kritikou právě předvedeného pěveckého výkonu.

Běda vám, pokusíte-li se obhajovat zpěváka, kterého on zavrhl.

Strýc Eustach s vámi vyjde do chodby, prohrábne si řídnucci dlouhý vlas a řekne snivě: „Jo, když já jsem zpíval Dalibora.“ Pod dojmem jeho zjevu a tajemného úsměvu zmlknete a budete uctivě naslouchat jeho proslovu v dojemné představě, že máte před sebou bývalého světového umělce.

Strýc Eustach to už dělá dvacet let. Trpí utkvělou myšlenkou, že je zneuznaný genius.

V mladším věku měl dosti slušné jmění. Někdo mu řekl, že má krásný hlas a

Nedostatky obce Lštění a jejího okolí.

Od objektivního hosta v našem kraji obdrželi jsme následující dopis:

Lštění je roztomilá obec jedinečné polohy s rázovitým obyvatelstvem, plným života. Jest tu pracovní náplň každého dne s příjemným pozorováním našich rolníků, jak si při zemědělské práci počínají a s jakou důvěrou hledí na svá pole a na svou obrovitou práci: Láska k půdě jest tu ohromná, tolik přitažlivá, tolik milá a obdivovaná. Naše politika krajová, okresní a státní není a dosud nebyla vůči obci Lštění příznivá. Naopak byla a jest dosud úplně pasivní. Lštění po stránce komunikační spí a odpočívá.

Ničeho se tu neděje. Spojovací silnička mezi Kanicemi, Lštěním a Milavčí je tak neupravená, mizerná, neschůdná, nesjízdná, že jest jediným krajovým výkřikem lidu k ohlušenému, tupému svědomí rozhodujících samosprávných i státních činitelů komunikačních! Jest líto člověku, cizinci i domácímu, že se naše politika komunikační, dopravní a vůbec politika silničního rozvoje tolik třísť a nesoustavně stále a stále provozuje. Čím to je? Odpověď je na snadě: Není náležitě obsáhlejšího, hlubšího programu, není objektivnosti, spravedlivosti, poctivého měřítka dle potřeby úseku, obvodu, kraje; není - krátce řečeno - hledisek objektivní, všeobecné součinnosti, spravedlivosti a soustavnosti. Politika stranická sice pominula — na papíře — ale zůstala v kancelářích, u technických stolů s lidmi, jež nedělají věci správně. Výmluvy na mimořádné poměry jsou liché a mnohdy hodně nejasné. Vždyť vidíme, jak se tu a onde dělá o všechno pryč — a na Lštinu, krásném přímo lesním letovisku příštím, se neděje ničeho. Tady se musí lidé tlouci po blátě, kamenech a neschůdných stezkách do Milavče, po neschůdné, úplně vyloučené úzké, t. zv. silničky do Kanic a dále k ostatním osadám a obcím. Pěší, cyklisté, povozníci lkají, nadávají a hubují na špatný stav důležitých spojek na Lštinu, ale úřady se nevzývají. Nedělá se ničeho. Než toho příčinou není pohnutá doba, není tu strachu před nějakou katastrofou, nýbrž jen liknavost těch činitelů, kteří to mají se zástupci samosprávy a ostatní správy na přední starosti. Jest krajně zapotřebí obrátit a starat se o lepší výkony našich veřejných komunikačních úřadů s příslušnými technickými kancelářemi. Mluvit o kráse vlasti a nedat této kráse se rozvinout a plně se uplatnit pěknými bezprašnými, bezpečnými spoji na příslušných stranách, jak je i za podporu cizineckého ruchu v tomto

zavinil tak tragedii jeho života. Neboť strýc Eustach se začal učit zpívat v domnění, že je to pravda.

Tento sen ztrávil jeho mládí a učitelé tu i cizozemští jeho jmění. Jeden lehkovážný ředitel nechal ho jednou vystoupit v jakési opeře na venku. A to byla největší tragédie, jaká je mohla oba polkat. Ředitel se sice opět vrátil ze sanatoria, ale strýc Eustach byl ztracen. Sen o slávě se stal jeho fixní ideou, již propadl jako morfinista svému jedu. Divadelní ředitel se před jeho hlasem dávali zavírat do tresoru a strýc Eustach se pozvolna stával neškodně melancholickým zneuznaným geniem.

Zakotvil v naší rodině a stal se jakýmsi živým inventářem. Chceme-li se zbavit nepřijemné návštěvy, zavoláme strýce

Nový jízdní řád Praha-Domažlice platný od 28. srpna 1939.

Do Domažlic:

Praha Wilson, n. odj.	5:55	^R 8:25	12:30	^R 18:20	18:40
Plzeň přj.	9:59	10:43	15:50	20:40	22:44
" odj.	6:30	10:46		13:43*	14:35 19:00 23:00
Staňkov přj.	7:46	12:06		15:10	16:02 20:24 0:18
" odj.	7:52	12:14		15:16	16:12 20:32 0:24
Domažlice přj.	8:24	12:42		15:43	16:48 21:04 0:59

Do Prahy:

Domažlice odj.	3:37	5:34	7:20	11:30	15:45	19:50
Staňkov přj.	4:06	6:00	7:49	12:00	16:11	20:19
" odj.	4:10	6:05	7:55	12:07	16:17	20:25
Plzeň přj.	5:24	7:33	9:10	13:24	17:43	21:36
" odj.	5:45	^R 7:45	10:45	13:32	14:45 ^R 18:00	18:35 23:05
Praha Wilson, n. přj.	9:39	9:55	14:00	16:24	18:56	20:10 22:35 1:07 ^{do Zdic}

*) Jezdí jen v pracovní dny. — R) Značí rychliky.

jinak přírodně nádherném úseku naší milované vlasti krajně již zapotřebí — je hrůzný poznaček lhostejnosti, který se musí u nás nahradit činorodou prací.

Národohospodářsky vzato, vše, co se do tohoto lštského krajového úseku věnuje až k Domažlicům a na druhé straně až k Chudenicům event. i na jiné strany tohoto jedinečného krásného kraje drahé vlasti — se vyplatí veřejným činitelům úředním a všemu obyvatelstvu tolik pilnému, pracovitému a krajně trpělivému — stokrát a tisíckrát. Také je potřeba podporovat činitele vodního družstva, aby rozdělanou práci ve Lštění pořádně ukončili!

Nastupte všichni ti, k nimž článek promlouvá — jiné cesty! Prosíme a žádáme vás o to! Vlasti zdar! E. Ch.

Od neděle do neděle...

Léto se ku konci chýlí... Se „strnišťat“ co nevidět zafoukne, ranní slunce nemůže prokouknout mlhami, pluh rolníkův rozrývá pole, vlaštovky se shromažďují na telefonních drátech, ze stodol je slyšet hukot mlátiček a cepů a první „drak“ chlapců zlověstně zamával dlouhým ocasem nad posečenou loukou... V těch dnech také nás opouštějí letní hosté, vracejí se z venkova do měst, osvícení a s nově načerpanými silami ujímají se nově práce. Odjeli a nás tu zanechali

Eustacha. Přívalu jeho úvah o pěveckém umění odolá nejneodbytnější návštěva sotva půl hodiny, načež odchází, pokryta studeným potem. Jinak je strýc Eustach neškodný.

Žije nesmírně střídavě a dovedl by žít o chlebě a vodě, jen aby mohl denně stát na svém místě v divadle a žít svému snu. Nikdy se však nenadchne. Kdyby Caruso vstal z hrobu, vystoupil pohostinsky v Národním divadle a zazpíval jako v době své největší slávy, strýc Eustach se bude tvářit pohrdlivě a řekne snivě:

„Jo, když já jsem zpíval Dalibora.“

Nebýt toho Dalibora, byl by mohl být platným členem lidské společnosti, mohl mít dům, ženu a několik zdravých dětí.

Nemáte také náhodou strýce Eustacha?

se vzpomínáním, jehož i oni všichni si vezou plná nitra, hlavu a srdce. Něco při loučení s nimi nás předivně zabolalo, ba skrytě slza stesku se v očích zaleskla. Budete, milí hosté, ještě dlouho myslet na naše lesy a louky, budete ještě dlouho vzpomínat krásných chvil u nás bezstarostně prožitých — až do prvních sněhů, kdy i cestičky od vás k nám budou pomalu zaváty, aby vzpomínky po nich se batolící byly udušeny. V té době se však u nás rodí nová krása, krása zimní pohádky. Vzpomínky naše pod sněhovým příkrovem hřejí a volají: i nyní by se vám u nás líbilo. Ale to už naše volání vyznívá do prázdna. Ruch města nepustí k vám naše vzpomínky...

* * *

Přes lávku na vlastní nebezpečí. Ve Staňkově mají nyní kuriozitu: chodí tam přes lávku na vlastní nebezpečí. Po pouti, kdy byla lávka přes Radbuzu velkou frekvencí značně poškozena, byla opatřena jakž takž nejnutnějšími záplatami, ale také vyhláškou, která upozorňuje každého chodce, že se přecházení děje na jeho nebezpečí. Ježto přes lávku chodí hojně lidí, kteří si zkracují cestu z nádraží, je nasnadě, že toto opatření je toliko přechodné. Nelze se smířit s tím, že by ve Staňkově chodili lidé trvale na vlastní nebezpečí přes lávku. Věř se, že do jara si opatří obec tolik peněz, aby se mohla rozhodnout ke stavbě nové lávky, píše plzeňský „A-zet.“ - Dodáváme k tomu, že věc není tak katastrofální. Pravdou však je, že hrozící nebezpečí prolomení lávky zvýšila jenom umístěná vyhláška, která ani jediného chodce neodvrátila a nepostrašila, aby se nebál přes lávku přejít. Nebýti vyhlášky, nikoho by nebylo napadlo, že lávka nevydrží. Ona však ještě vydrží a o příští pouti bude v těch místech lávka nová. Do té doby, kdo se bojí — nesmí po lávce! (a zmešká vlak).

* * *

-23-

Velocipedy ve velkém výběru - veškeré součásti a opravy. - Stálý výběr starších opravených pánských i dámských kol.
JAN MESTL, STANKOV.

Divadlo.

Odvážný, ale vděčný čin.

Tak lze nazvat představení Snižkovy veselohry „Příklady táhnou“, sehraané staňkovskými studenty v sobotu dne 26. t. m. v sokolovně. Vděčný pro obsah hry samotné, řeší generální problém způsobem, který plně vyhovuje mladým lidem bez rozdílu věku a pohlaví. A pustit se do repertoární hry Národního divadla, vysloveně konverzační, bez jakékoli jevištní praxe, to je jistě odvážné. Ale chuť do hry a mladistvý elán vykonají mnohdy divy. A tak tomu bylo i ve zdejších případech. Všichni účinkující zápolili s obtížnými rolemi velmi úspěšně. Pokud to tu a tam zaskřípalo, to spadá jedinečně na vrub režie, která naprosto nedovedla zvládnout na první pohled nepatrné, ale ve skutečnosti velmi obtížné zákony lehké konverzační hry. Osudnému faux pas ve druhém jednání, kdy Kolář hovoří o azurovém pobřeží holandského mistra a při tom ukazuje obecenstvu obraz typicky českého oráče s dvěma kravkami, dalo se zabránit velmi lehce tím, že by se obraz natočil tak, aby naň obecenstvo nevidělo. To se dělá i na větších scénách. Rozhodně není společensky fair, jestliže dr. Kosina při svačině s dámami si náhle sedne opodál a klidně si čte knihu. Také se domníváme, že Jiří Plachý je příliš populární umělec, než aby bylo lze vydávat jeho portret za starého hrdinného předka. Ale to jsou jen nepatrné přehmaty technického rázu, které naprosto nemohou oslabit celkový úspěch rušného a s chutí hraného představení. Stěžejní roli „babičky“ podala sl. Zídková velmi přesvědčivě a s opravdovým porozuměním pro její půvab. Ve třetím jednání vypadala však i na „omládou“ babičku příliš mladě. Jevištně i herecky působivou postavickou byla Jarmila sl. Birnerová. Obtížnou postavu Jiřiny Málcové, dívky našeho věku, horující pro ocelová křídla a sexuální harmonii, která se však nakonec přece jen spokojí s idyllickým zakoutím u sta-

Pohárový turnaj v Kolovči. Nedělní pohárový turnaj v Kolovči za účasti 10 okolních klubů přilákal na hřiště četné diváky. Vítězem soutěže stalo se zaslouženě nejbojovnější mužstvo S.K. Čermné, které ve finale po tuhém boji zdolalo Hlohovou těsně 1:0.

Lehkoatletické závody v sokolovně konané v 27. srpna dop. za účasti 100 diváků byly vhodnou propagací sportu. Závodů se zúčastnili dorostenci i členové Sokola, D.T.J. a studentů. Ve všech disciplínách zvítězili Sokolové. Technické výsledky členů: skok vysoký 162,5 cm Straka, skok daleký 5,70 m Straka, vrh koulí 9,85 m Šindelář, vrh diskem 30,05 m Šindelář, běh 100 yardů 11,2 vteř. Straka.

rého mlýna po boku svého vyvoleného, sehraala sl. Rloučková s plným využitím svého jevištně příjemného zjevu a divčitého půvabu. Oba „divoci“ trampové, pp. Kvítek a Holub, obstarali komický živel hry se zdarem, zvláště p. Holub, který na sebe upozornil velmi přirozenou hrou, hovící jeho živé letoře. Poněkud bezbarvý byl p. Veis jako Dr. Kosina. Pan Petrásek, kterého nutno pochválit za vkusně řešenou scénu, byl vinou režie na podvodníka stylu, který předpisuje hra, poněkud příliš dobrácky. V celku však lze říci, že to bylo představení zdařilé, svědčící o tom, že mezi mladou studentskou generací přece jen dosud nevymizela láska k prknům, která znamenají svět. Snad jen na dobu několika hodin před, při představení a po něm, ale i to může splnit svůj účel. Těšíme se, že agilní studentská skupina překvapí opět brzy staňkovskou veřejnost uspořádáním podobného příjemného večera. Ale můžeme-li radit, tedy hrou, kladoucí na mladé, tvárné síly souboru poněkud menší požadavky, než tomu bylo v tomto případě. Mnoho zdaru!

Jaroslav Janovský.

Z týdne.

Zemřel dobrý člověk. V pátek, dne 25. srpna zemřel zde po kratší nemoci ve stáří 72 let, pan Josef Pavlík, býv. hostinský, zakládající člen Stavebního družstva Sokola, župní starosta hasičstva, dlouholetý starosta Družstevní elektrárny, skladiště a mlýna, a člen jiných korporací. Účast na pohřbu, který se konal v neděli odpoledne na místní hřbitov, dokazovala, jaké úcty a obliby se zesnulý v místě i okolí těšil. Za jeho práci nad rakví zesnulého se rozloučili: za hasič. sbor A. Kreutzer, za hasičskou župu řed. Veselák a za elektrárnu její předseda Jiří Glaser.

Sportovci „Národní pomoci.“ Z vítězku nedělního zápasu S. K. Staňkov vers. S. K. Sušice, věnováno bylo ve prospěch „Národní pomoci“ 250 K.

K uctění památky † býval. předsedy p. Josefa Pavlíka, věnovala Družstevní elektrárna, skladiště a mlýn v Staňkově: 200 K Okresní hasičské jednotě, III. obvodu staňkovskému a 100 K místní sokolské jednotě. Obě korporace vzdávají Družstvu za dar srdečné díky!

Karel Hašler dnes ve Staňkově. Znamý populární Spurného český kabaret z pražské Lucerny bude hostovat ve staňkovské sokolovně dnes, v sobotu 2. září v 8 hodin večer. Účinkují: Karel Hašler, Ella Šárková, hvězda Velké operety, Vojta Merten, populární pražský komik, Kašpárek v civilu, D. Pražský, mistr slova, M. B. Stýblo, národní básník a bouřlivák a Sláva Mach, filmový a hudební skladatel, lidový písničkář. - Předprodej vstupenek v cukrářství u Petrů.

Naše obec podporuje tělesnou výchovu. Správa staňkovské obce plně chápe význam tělesné výchovy pro mládež a proto také plně podporuje činnost zdejšího sportovního klubu. Zakoupením hřiště pro sportovní účely za částku 25.000 K, dále poskytnutím dříví na různé úpravy vnitřního hřiště a osvobozením klubu od nájemného do doby 1. ledna 1940, správa staňkovské obce se zapsala nezapomenutelně do srdcí všech staňkovských příznivců sportu. Na žádost sport. klubu usiluje správa obce o rozšíření dosavadního nevyhovujícího hřiště o sousední pole výměnou za jiné obecní pole. V případě, že tato záležitost bude uskutečněna, jsou zdejší sportovci rozhodnutí přebudování celého hřiště provést opětně vlastní svépomocí.

„Národní Politika“ o nás. Nedělní Národní Politika oceňuje vydání propagačního spisku: Chodskem - Od Vavřínečka ke Korábu do kraje Wenigů. Přise: V propagační brožurě, která provede ve stručné zkratce všemi historickými kouty, je zachyceno i zajímavé a bohaté Staňkovsko s rodištěm zakladatele literárně známého rodu Fr. Weniga, vynikajícího pedagoga, školního inspektora, spisovatele roztlomilých „Obrázků ze staré školy.“

ného, s ovzduším družného maloměstského sousedství. V ní zažil často přátelskou besedu a sem chodíval občas i sám, bylo-li mu třeba nerušené samoty, klidného uvažování, nebo tichého snění. Dlouhou dobu se tu i stravoval a proto sem chodíval jako domů. Zdomácněl v této hospůdce, v níž vládla vždy ochotná a vlídně usměvavá paní Morávková, vdova po úředníku, proslulá svým vzácným kuchařským uměním; proto byla vyhledávaná často i mladou, zmlsanou generací šlechtickou, sídlící v okolních palácích. Mladí nositelé starých erbů a titulů nesesedávali ovšem v prostinké a nepatrné místnosti mezi občanskými hosty, kteří se vzájemně dobře znali, nýbrž v prvním patře, v soukromém bytě paní Morávkové, v jejím staromodním saloně, který si ještě zachoval něco svého bývalého lesku.

Trochu výše, na druhé straně ulice, vřítala Karla osvětlená okna cukrářství, do něhož dřívě občasně zašel. Ale tu se již blížil k domu, v němž bydlela paní Pohorská. Zatím co vozka skládal jeho zavazadla, vystupoval Karel pomalu po starých, hodně již prošlapaných, dřevěných schodech do třetího patra, kdež zazvonil u známých dveří. Staříčká paní, na svůj vysoký věk velmi čilá a pohyblivá, přivítala ho radostně a upřímně, až se slzy zaperlily na

ke Karlovým skráním příjemným chladem, ovanula ho tak milé, že starostlivý výraz jeho obličeje byl vystřídán uspokojením. Rozpomněl se na pečlivost své bytné a zamrzelo, že svým výrazem prozradil nespokojenost nad těsností komůrky. Aby to odčinil, usměvavě poznamenal:

„Malé je to, milá paní, ale pěkné a útulné! Ostatně já nepotřebuji mnoho místa a jsem rád, že mohu bydlet u vás. Jsem již na vás navykly a budu tu jistě spokojen, tak jako druhdy.“

Paní Pohorská tušíc, že Karel se chce po cestě upravit, měla se k odchodu a zvěděvši, že půjde ještě k Morávkům na večeři, přála mu dobré noci:

„Nezapomeňte mladý pane, co se vám bude dneska zdát, protože sen první noci v novém domově, je prý předpověď budoucnosti!“

S těmito slovy zavřela za sebou dveře pokojíku a Karel osaměl...

Čtvrt hodiny na to pak vyšel do ulice zalitý bledým světlem plynových plamenů a zamířil k Morávkům. Vstupuje do známé, klenuté místnosti, přelétl ji jediným pohledem a uvědomil si, že za ta léta, co zde nebyl, se tu vlastně pranic nezměnilo. Stály tu tytéž prosté stoly, ve dvou řadách jako druh-

UHLÍ

z vlast. domácích dolů dodává opět za ceny konkurenční s dovozem kamkoliv

F. KREYSA, STAŇKOV

a to uhlí vzduchem prané z dolu Dobré štěstí v Dobřanech — aneb známé staré vytuňské uhlí z dolu KREYSA II ve Vytuni.

Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované, duté cihly, kle-
novky, dlaždice. Veškerý cihlářský materiál osvěd. jakosti.

Naše museum dobře propagoval plzeňský A-Zet v jednom z posledních čísel. Přinesl zdařilý obrázek dvou sošek, umístěných ve staňkovském museu, jako ukázkou umělecké práce řezbářské v našem kraji. Obrázek je doprovázen dobrým článkem, který vyzývá letní hosty před návratem z kraje, k návštěvě musea.

Vyhláška. Okresní ústavy práce opatřují při své všeobecné zprostředkovací činnosti zaměstnání také všem osobám, zájímajícím se o jakoukoliv službu v domácnosti buď poblíž jejich bydliště nebo v jiných místech. Všechny zájemkyně o podobná místa se varují před různou pochybnou insercí i před neznámými jim osobami, které jim slibují opatření míst, o jejichž skutečné podstatě se nelze předem přesvědčiti. Opatří-li místo ústav práce, není třeba se obávat nebezpečí, jimž byly vydány mnohé uchazečky, které uvěřily slibům neoprávněných zprostředkovatelů služeb, sledujících při tom velmi často i cíle zcela jiné.

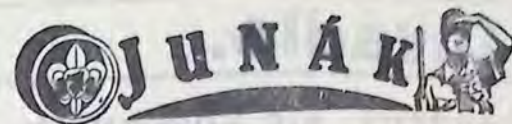
Konkurs. Studentské nadání P. Ant. Příhody místo č. 5 a 7 se obsadí. Nadání ustanoveno jest: a) pro potomky bratra zakladatelova Jana Bedř. Příhody v přímé linii sestupné, není-li jich, b) pro potomky poboční linie zakladatelovy a nebude-li ani těch, c) pro chudé studující katolické syny počestných občanů z Domažlic a to tak, že schopnější má vždy míti přednost. Roční požitel nadační u každého místa činí, studuje-li nadanec v

Praze 580.— K, studuje-li na venkově 400 K. Nadání lze užívat po dobu studií gymnasiálních a universitních. Žádosti doložené listem rodným a očkovacím, vysvědčením o náboženském vyznání a nemajetnosti a posledním vysvědčením studijním a příbuzných též řádně vyhotoveným rodokmenem, u žadatelů sub, c) průkazu o právu domovském buďtež podány do 31. října 1939 u zemského úřadu v Praze. V žádostech budiž udáno, zdali žadatelé nebo jich sourozenci již používají nadace. Žádosti nezletilců buďtež spolupodepsány jejich zákonnými zástupci. Žadatelé, kteří žádají o více nadací, musí ke každé žádosti připojit alespoň ověřené opisy všech dokladů.

Bio SOKOL Staňkov předvádí v neděli 3. září o půl 5. hod. a v 8 hodin večer nejúspěšnější film krále komiků Buriana: „U pokladny stál.“ Režie: Karel Lamač, dále hrají: Mandlová, Gabrielová, Kovařík, Marvan, Hemr, Trégl a jiní. — Dodatek: Zvukový dodatek Aktualita.

Odborný ženský lékař a porodník
Telefon 1202.

MUDr. Jan Hofmann,
em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v. v. nemocnice v Plzni a asistent gynaekolog. sanatoria v Praze ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30, I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

SDRUŽENÍ přátel Junáků ve Staňkově koná v neděli dne 3. září u Kozinů důležitou poradou.

— I. ODDÍL „Junáka“. Pro rádce, pod-
rádce družin a starší junáky bude uspo-
řádán předběžný výcvik, který započne
9. září a potrvá celý měsíc (ve čtvrtek a
v sobotu od 5-6 hodin, v neděli od 8-10
hodin dopol. v klubovně). Potřebné odbor-
né příručky lze obdržeti u vůdce oddílu.

V neděli 3. září budou zahájeny opět
v pensionu „v Zeleném háji“ odpolední
čaje při staňkovském jazzu.

RADIO v všech značkách, též i výměnu
si můžete opatřit doma. Pra-
cuji bez zástupců, proto levněji. Mám ještě zásobu
RADIOKONCES. OBCHOD LEOP. PLACHÝ, Staňkov.

Houslové hře

vyučuje ve Staňkově učitel hudby

Karel Lang,

žák em. řed. konservatoře E. Holého

Staňkov, Husova, budova pošty, I. patro.

Prodá se levně

1 dětská postýlka
a různý nábytek.

Adresu sdělí v admin. t. I.

Tiskopisy

Tiskárna—Závorka—Staňkov.

S. K. Staňkov po-
razil S. K. Sušici
7:4 (3:3).

Nedělní zápas uspo-
kojili nejnáročnějšího
diváka. Bylo to 90 mi-
nut poctivého boje a
úsilovné snahy všech
22 hráčů. Vítězství ná-
leželo vytrvalejšímu
mužstvu. Nejlepší řa-
dou vítězů byla rychle
hrající útočná řada. V
záloze upozornil na
sebe Pechan. Brankář
prvé tři branky mohl
chytit, jinak jeho vý-
kon byl spolehlivý. -
Hosté měli nejnebez-
pečnějšího hráče v
Blažkovi. Hrdinou zá-
pasu byl brankář hos-
tů. - Zápas byl hrán
před 400 diváky za ří-
zení p. Raucha. Před
zahájením hostům
byla předána kytice s
doprovodem přileha-
vého proslovu br. o-
kres. vedoucím N. S.
Stenglem. Čistý výnos
byl věnován N. S.

jejích vrásčitých skráních; byla dojata! Setřela
je bílou, pěkně vyšívanou sváteční zástěrou, sa-
mozřejmě obléknutou pro uvítání milého hosta.
Karel si povšimnul její sehnuté, po válce vel-
mi vyhublé postavy a v duši pocítil s ní sou-
strast; věděl, že neokusila v životě mnoho ra-
dosti a spokojenosti.

„Mladý pane“ oslovila ho tak jako druhdy
činívala — „buďte mi vítán. Můj Bože, to
jsou léta, co jste ode mne odešel. Tenkrát ta
strašná válka teprve začínala, myslela jsem,
že ani nepřekážím všem tu hrůzu. —
Bývalo mi zle, tůž zle, to víte, jakž jinak
mohlo býti staré, opuštěné vdově. Nemohla
jsem si sehnati živobytí v té bídě a nedostatku
tak, jako paničky, které měly muže v úřadech.
Bože, jak jsem vám žehnala, když jste si na
mne vzpomněl občas trochou mouky neb boch-
níkem domácího chleba. Však vám musím ještě
poděkovat.“

Karel dojat, stiskl ruku dobré té stařenky,
odmítaje její díky: „Rád bych byl poslal ča-
stěji, paní Pohorská, ale ku konci války bylo
i na venkově již dosti zle.“

Mezitím přinesl drožkář zavazadla a když
Karel zaplatil, dovedla ho paní Pohorská do
přichystaného pokojíku. Byl to věru poko-
jíček, ba na první pohled spíše komůrka, v

níž kromě nejnutnějšího nábytku, starodáv-
ného a prostého, zbývalo skutečně pramálo
místa. Karel byl těsností svého příbytku zřej-
mě zaražen; ač věděl z dřívějších dob, že po-
kójík tento jest značně menší, než jeho bý-
valý, přece si jej tak malý nepředstavoval.
Bystrému zraku paní Pohorské, ozbrojenému
prostými brýlemi, nešel stín přelétnuvší Kar-
lovým členem a proto se jej jala hned těšiti:

„Malinký, uzounký, pravdaže, ale vždyť je
to jen na čas, snad jen na měsíc! Jakmile se
někdo z předních pokojů vystěhuje, hned si
vyměníte. Nyní nemohu, vždyť nesmím ni-
komu dáti výpověď a jsem ráda, že alespoň
tento pokojík se uprázdnil pro vás.“

Ze tří pokojů, které paní Pohorská prona-
jímala, byly dva větší obráceny okny do Ne-
rudovy ulice. Kuchyň, již sama obývala a
tato „klíčka“, jak jí Karel nazval v duchu, dí-
valy se svými nevelkými okny na Prahu,
vlastně na střechy domů v ulicích níže po-
ložených, zejména v ulici Vlašské a na
krásný, svěže zelený svah zahrad schönbor-
novské, lobkovické a strahovské. Otevřené
okno lákalo Karla, aby vyhlédl ven. Petřín-
ské stráně, nesčetněkrát opěvané, splývající
nyní v husté tmě se siluetami paláců, zvlášt-
ně pak vůně vanoucí z nich a vystupňující až